

ÉRZELMI HULLÁMVASÚT

Szokták mondani, hogy az élet nem habostorta. Ezzel a kijelentéssel bizonyára rengetegen egyetérthetünk, kevés az olyan, aki ezzel vitatkozni tudna. Ha akad is ilyen, jelenleg egészen biztosan nem az élete történetének bevezetőjét írja, úgy, mint néhányunk, aki a felhívást látva vette a bátorságot, és úgy döntött, nem hallgat tovább, erőt vesz magán és szembenéz azokkal a dolgokkal, amik esetlegesen traumát okozhattak neki a múltban, és eddig félték bárkivel is megosztani. Én nem ez a kategória vagyok, legalábbis nem az, amelyik félt róla beszélni. Szerencsére, ezzel sosem volt problémám, mindig nyílt lapokkal játszottam, és ha el kellett mesélnem, hát elmeséltem mindent, amit el kellett. Igaz, hogy én is sokszor megjártam, és olyanokban bíztam meg, akikben nem kellett volna, és később aztán felhasználták ellenem, de mindezek ellenére rengeteg pozitív hozama is volt az őszinteségemnek.

Amikor hatévesen elkezdtem az általános iskolát, illetve amikor ballagtam az óvodából, már akkor is egy egészen karakán, szókimondó kislánként emlegettek egymás között a tanító nénik, és már akkor is megvolt a véleményem a koromhoz illő jelenségekről. Az embert is vehetjük jelenségnek végül is, én akkor is bárkinek megmondtam az őszinte véleményem, még annak a nálam kb.két fejjel magasabb fiúnak is, aki sokat bántott a testsúlyom miatt. Az őszinteség nem minden esetben összeegyeztethető az erős személyiséggel, legalább is az én esetemben nem. Még első osztályban kezdődött, hogy a klasszikus iskolai bántalmazás áldozata lettem. Erről nem is írnék többet, mivel nagyon újat nem tudnék mondani, mint amit gondolom millióan leírnak a dologról. Viszont azt tudom, hogy sokkal-sokkal könnyebb dolgom lett volna, ha már akkor tudom, hogy ezekkel a bántásokkal nem kell foglalkoznom, és ha tudatában lettem volna annak, hogy *„Ki mit gondol rólam, az vagyok annak.”* Nemcsak a klasszikus iskolai bántalmazással van tapasztalatom. Mivel Felvidéken élek, és a magyar nemzeti kisebbség csapatát erősítem, ezért néhány alkalommal emiatt is ért diszkrimináció. A családom minden tagja, illetve minden egyes felmenőm magyar, mindig is annak tartottam magam, és nagyon őrzöm a magyarságomat egészen fiatal korom óta. 9 éves korom óta cserkészkedem, ennek köszönhetően sokat tanulhattam a magyar kultúráról, és még jobban megerősített a saját hazaszeretetemben, illetve több alkalommal is kinyilváníthattam a tiszteletemet egyes eseményeken való jelenlétemmel, például a március 15-i vagy az 1956-os megemlékezéseken. Minden évben megemlékezek a magyar költészet napjáról egy számomra szívélyes vers megosztásával a közösségi oldalamon, a magyar kultúra napjáról néhány érdekességet pontokban összeszedve a himnusz megjelenéséről és annak körülményeiről, szintén a közösségi oldalamon megosztva. Augusztus huszadikán eddig egyszer sem tudtam jelen lenni a tűzijátékon, illetve a megemlékezéseken sem, de erről is mindig megemlékezünk a cserkészcsapatunkban, és ha már személyesen nem is lehetek ott, de online mindig követni szoktam. Ezeket az ünnepeket nagyon magaménak érzem, és örömmel tölt el az, amikor egy idegen országban elmondom, hogy magyar vagyok, és ők azt mondják Puskás, vagy lángos, hiszen ezek a nemzetünk jellegzetességei.

A legtöbb diszkrimináció nem is egészen a magyarságom miatt, pontosabban inkább az államnyelv hibásan használt ragozása miatt történt meg, legalább is szerintem. Amikor ez történt, hatodik osztályos voltam, abban az évben épphogy elkezdtek tanulni a ragozást, szerintem nem követtem el bűnt azzal, hogy nem köptem-vágtam kívülről. Épp ebédelni mentünk az étterembe, ami egy pár méterrel lejjebb volt az iskolánk épületétől, közvetlenül a szlovák nyelvű alapiskola mellett volt az iskolakonyha, amit közösen használtunk velük, persze más időpontokban jártunk ebédelni, néha azért mégis megesett, hogy összefutottunk egy-egy diákkal. Ez most is így történt. Az ebéd előtti óránk szlovák volt, aminek a hatása alatt voltunk, és csak jó kedvből elkezdtünk az osztálytársaimmal szlovákul beszélni, mi tudtuk, hogy nem megy tökéletesen, a mi sajátos nyelvezetünket használtuk hozzá. Amikor az ebédlő udvarára értünk, egy nálunk körülbelül két évvel idősebb szlovák diák elkezdett kötekedni, hogy ha már idegen nyelven beszélünk, akkor tegyük azt rendesen, illetve egy idegen országban használjuk az államnyelvet, és mindig szlovákul beszéljünk. Hirtelen nem tudtuk mit mondjunk, de aztán az egyik osztálytársunk megkérdezte tőle, hogy ha Magyarországon jársz, akkor magyarul beszélsz? Amire azt felelte, hogy nem jár Magyarországra (a következő héten az iskolájuk kirándulást szervezett a budapesti állatkertbe), de ha kirándulásra megy egy idegen országba, akkor angolul. Na pontosan erről van szó! Ennyi erővel akkor mindenki tanuljon meg annyi nyelven, ahány ország létezik, és akkor mindig az adott országban elfogadott nyelven fog mindenki kommunikálni. Ezt pedig már én mondtam, hogy mi magyarok vagyunk, nekünk ez egy idegen nyelv, és ő is biztosan nem beszél tökéletesen angolul vagy németül.

Ezek az atrocitások soha nem tántorítottak meg a nemzettudatommal kapcsolatban, talán még meg is erősítettek, és minden ilyen után büszkébb és büszkébb voltam arra, hogy sikerült megvédenem a nézőpontom. Mindamellet, hogy mindig igyekeztem jó magyar lenni, az emberségemet is a helyén szerettem volna kezelni, hiszen Tamási Áron szerint „*Aki embernek hitvány, az magyarnak alkalmatlan.*”

A tanulással egyáltalán semmi problémám nem volt egész kiskoromban, az óvodából úgy mentem el, hogy már ismertem a számokat, és le tudtam írni a saját nevem. Első osztály félévében tiszta kitűnő bizonyítvánnyal zártam, amire elmondhatatlanul büszkéek voltak itthon a szüleim. Azonban ez év végére már nem így történt. A második félévben kezdett kicsit kikristályosodni az, hogy a számolással gondjaim vannak. Nagyon sokat szenvedtem miatta, plusz órákat töltöttem a tanító nénivel a tanári szobában és matekoztunk, miközben a többiek kint játszottak az udvaron. Emlékszem, amikor második osztályban a tanárnő közölte velünk, hogy holnap százig tanulunk számolni (mármint összeadni, kivonni kétjegyű számokat), egész buszúton sírtam hazafelé. Még hazaérve sem tudtam abbahagyni a sírást, csak nagyon-nagyon nehezen. A legnagyobb probléma az volt, hogy sajnos nem állt mögöttem egy támogató család, amely fel tudta volna mérni, hogy ebből később komoly traumák, és tanulási nehézségek alakulhatnak ki, ha nem fojtják el csírájában a dolgot. Márpedig nem így történt. Semmilyen módszer nem segített abban, hogy megértem a matekot,

hogya ne legyen belőle rossz jegyem, és annak érdekében, hogy ne alakuljon ki tőle egy olyan fobia, ami miatt a tinédzserkoromban ha bármilyen egyenlet kerül elé, remegés, frusztráltság, szorongás fogjon el, és az első lépést a feladat megoldásában se legyek képes elvégezni. A geometriát egy ideig szerettem, emlékszem, hogy a kedvenc tantárgyaim közé soroltam, bár utólag visszagondolva az érzéseimre, nem volt egyáltalán a kedvencem, csak azért mondtam azt a szüleimnek, hogy ne veszekedjenek rám azért, mert nem áll rá az agyam a matematika, a számok, és minden ehhez kapcsolódó dolog világára.

Ha már tanulási problémák, kiközösítés, bántalmazás nem volt elég trauma már annak a kicsi hat-hétéves léleknek, és ha már gyomorgörcsökkel töltötte el őt a másodlagos szociális környezetében való időtöltés, akkor miért ne tegyünk rá még egy lapáttal, és miért ne töltse el gyomorgörccsel az elsődleges szociális környezetében való létezés is?

Amikor megszülettem, még apai ágon mindegyik nagyszülőm életben volt, és nagyon sokat segítettek édesanyámnak a háztartásban. A nagymamám egy igazi angyal volt, mindig vigyázott rám, és tényleg egy igazi tündér volt. Rengetegszer nyugtatott meg az ölelése, amikor nem tudtam elaludni, mellettem volt és simogatott, ha édesanyám veszekedett rám, kérte, hogy ne bántson, még kicsi vagyok, amikor anyukámmal tanultam írni, és már öt órája a lecke felett szenvedtünk, süttött nekem krumplit, és miután megettem és szünetet tartottunk, valahogy sokkal jobban megjött rá a kedvem, és sokkal könnyebben csináltuk meg a leckét. Édesanyám, miután iskolába mentem sokáig nem talált munkát, de amikor harmadik osztályba mentem volna, augusztus végén a közeli gyárban két műszakos munkába állhatott, és dolgozott. A délutáni műszakja öttől este tizenegyig tartott, szóval amikor aludni mentem, még nem volt itthon. Ilyenkor nagyon sokat volt velünk a testvéremmel a mamám, akivel mindig csináltunk valamit. Elismerem sajnós, hogy sokszor viselkedtem vele csúnyán, mert nem éreztem a súlyát a szavaimnak. De sosem beszéltem vele olyan csúnyán, mint a nővérem. Abban az évben, amikor anyukám augusztusban munkába állt, novemberben a mamám egyik pillanatról a másikra itthagytott minket, és a hiánya villámcsapásként ért bennünket. Sosem felejttem el azt a napot.

Egy szombati napon kezdődött minden. Feltűnően fáradt volt, és mintha nem tudta volna, hogy mit csinál. Egy szinttel lakott alattunk, és sokszor feljött hozzánk naponta. Akkor is feljött, nálam itt volt a barátnőm, és a másik szobában játszottunk, mert a mamám hirtelen elaludt a nővérem szobájában. Este lehívtuk a rokonunkat, aki nővér, hogy meghallgassa, és kicsit beszélgessen vele arról, hogy mi lehet vele, és győzze meg róla, hogy orvoshoz kell vele mennie. Nagy nehezen, de sikerült meggyőzni őt, hogy hétfőn elmegy a körzeti orvoshoz, és engedi, hogy megvizsgálják. Viszont már nem jutott el az orvoshoz. Hétfő reggel, kicsivel hat előtt anyám zörgést hallott letről, ez pedig nem volt más, mint nagyapám segélykérő mozdulata letről fel hozzánk, mivel mama elájult. Megpróbálták őt ébren tartani, hideg vízben fürdetni, beszélni hozzá, mindent.

Kihívták a mentőt, a körzeti orvost, az összes szomszéd nálunk volt már, amikor mi a nővéremmel szokásosan fél hétkor felébredtünk. Nem értettük, hogy mi történt. Csak a mentőautót láttuk a ház előtt. A buszra hétkor szoktunk indulni, most viszont a szomszédunk átkísért magukhoz, hogy az ő unokáival (akik közül az egyik az osztálytársam volt) induljunk a buszra. Amikor felértünk a buszmegállóba, megálltunk

az azzal szemben lévő boltban reggelit és uzsonnát venni, már akkor hallottam, hogy sugdolóznak a hátam mögött az idős nénik. Amikor felszálltunk a buszra, és az a faluból kifelé elhaladt a házunk mellett, mindegyik kisgyerek egy emberként fordult felém, és nézett rám kérdően. A fiú, aki mellettem ült, felém fordult, és a a mamám halálára hivatkozva őszinte részvétet nyilvánított, miközben felém nyújtotta a kezét. Én ekkor elfordultam, hogy jaj ugyan, ne ferd az ördögöt a falra, délután már várni fogja a buszt, és, hogy leszálljak róla. Sajnos, igaza volt. Nem festette ő az ördögöt a falra, hanem én festettem a saját valóságomat színes felhőkre, és habostortára. Ez egy nagyon meghatározó pontja volt az életemnek, hiszen itt egy igazán nagy dolgot veszítettünk el. Édesanyám nem tudott kire rábízni minket a nővéremmel, bár ő kevésbé volt probléma, mert ő már középiskolás volt, és sokszor vigyázott az egyik közeli rokonunk pici gyerekére és több napig náluk tartózkodott, szóval inkább én voltam az, akit féltetni kellett, hiszen én csak kilenc éves voltam. Volt, hogy anyukám nénikéje vigyázott rám, volt, hogy a szomszédban aludtam és ő kísért reggel a buszra (amikor anyukám reggeles volt), amikor pedig a nővérem itthon tartózkodott, akkor ketten voltunk. Ez volt a jellemzőbb, amikor velem voltam egyedül, nem velem foglalkozott, hanem a saját dolgával, így nekem kellett mindent megoldanom magamnak tanulástól kezdve a saját ellátásomig. Ez azért volt egy meghatározó időszak, mert a karakán, szokimondó, beszédes lányból itt váltam a csendes, hallgatag, szerény, csendben szenvedő önmagammá. Ez a mai napig így van, annyival javult, hogy egyes komfortemberekkel már tudok ugyanolyan önfeledt és életvidám lenni, mint amilyennek a sors eredetileg szánt. Ha már ennyit emlegettem a nővéremet, róla is ejtenék pár szót, nem jelentéktelen.

A nővérem mindig is igazi lázadó volt, sosem szeretett úgy élni, ahogyan azt a „rendszer” akarta. Mindig is sok probléma volt vele, a legenyhébbektől a legdurvább törvényellenes dolgokig bezárólag tényleg minden volt. Amikor középiskolába került, sajnos féltő volt, hogy egy olyan bandába kerül, ahol nem jó hatással vannak rá az emberek, a diáktársai. Nem is kell mondanom, pontosan úgy lett minden, ahogyan azt a szüleim előre leírták. Rengetegszer, számtalanszor hallgattam, volt, hogy néztem is végig (illetve előfordult, hogy éjszaka ébredtem fel rá) ahogyan teli torokból üvölt egymással főleg az édesanyám és a nővérem, néha tettelegességgé fajult a dolog, persze nem úgy, hogy komoly sérülései lettek volna bárkinek. Előfordult, hogy egy péntek estén a nővérem buliba ment, ahol nem fogta vissza magát az alkoholfogyasztás terén, és az éjszaka közepén nem tudott hogyan hazajutni a városból a szórakozóhelyről, és amikor ismerősök hozták volna haza, összeveszett velük, és édesapám (aki pár órával azelőtt vendégül látta a szomszédunkat, és egy pohár bor jelenlétében kultúrált alkoholfogyasztást folytattak) önként döntött úgy, hogy megy, és hazahozza, de amit másnap, vagy még aznap éjjel kapni fog, nem teszi zsebre. Anyám kérte, hogy ne tegye, mivel még ki lehet mutatni a véralkoholszintjében azt a kis pohár bort, megtörténhet az, amitől mindenki fél. De ő elment. Anyám sírva imádkozott, nem tudta, hogy már én is ébren vagyok, és a párnám átázott a könnycseppektől, és én is ezerrel kértem a megváltót, hogy szabadítson ki ebből a rémálomból, és ébredjek már fel igazából, és konstataljam, hogy ez egy rémálom volt. De nem így történt. Nagyon sok ilyen dolog történt velem, de ezek aztán mind megszűntek létezni, amikor a nővérem munka miatt külföldre költözött. De a problémák ezek után sem szűntek

meg, már miért szűntek volna, hiszen az élet egy érzelmi hullámvasút, pont úgy, mint ennek az esszének a címe is.

A problémáim nagy része az iskolához kötődött, mivel továbbra is fennállt az a helyzet, hogy elég komoly gondjaim voltak a matematikával, de ezúttal már nemcsak ez az egy számolós tantárgy létezett, hanem a fizika és a kémia világa sem fogadott be igazán. Az elméletet tökéletesen el tudtam sajátítani, azzal semmi baj sem volt. A számolás volt az, ami még ennyi hosszú év után sem ült bele a fejembe. A tanárain elkezdtek tanácsolni édesanyámnak, hogy vigyen el egy speciális pedagógushoz, hogy megállapítsák, nincs-e esetleg a háttérben diszkalkúlia. Sajnos, nem voltak elég határozottak, és nem tudták meggyőzni az édesanyámat, akinek eléggé régimódi gondolkodása van, hogy ez nem csak egy úri hóbort, amit az emberek azért találtak ki, mert jó dolgukban fogalmuk sincs, mit kezdjenek magukkal. Szóval végigszenvedtem az egyes féléveket, sikerült az alsó határ fölé kerülnöm mindig. Az egyes napokat pedig nem volt nehéz túlélni, rengeteget szórakozunk a barátainkkal, nagyon szerettem oda járni. De ezzel is lehettem volna elővigyázatosabb.

Mivel az én általános iskolám egy elég kislétszámú intézmény, ezért a társaság mindig összetartó volt. Igaz barátságok voltak ezek, nagyon sokat telefonáltunk, hétvégén videójátékoztunk együtt, de ezek kisebb klikkekben, csoportokban történtek. Egyszer viszont én ezt megelégteltem, és hirtelen felindulásból csináltam egy Messenger-csoportot, ahová mindenkit felvettem az én osztályomból, az egyel felettem járó osztályból, illetve az egyel alattam járó osztályból is. A náluk fiatalabbak még elég szűk látókörrel rendelkeztek, jobbnak láttam nem egy társaságba keverni a kicsi ötödikeseket a kész felnőtt végzősökkel. Tisztáznunk kell azonban, hogy én ehhez a csoporthoz kizárólag olyan embereket adtam hozzá, akik akkor az intézménnyel tanulói jogviszonyt létesítettek. Történt ugyanis egyszer, hogy az egyik társunk hozzáadott a csoporthoz egy olyan személyt, aki már nem volt tanulója az iskolánknak, és nem a jóhíreről volt ismert. Úgy voltam vele, hogy jöjjön, ha másokat sem zavar.

Egy pár napig elvöltünk, míg egy nap ez az illető obszcén, és pornográf képekkel látta el a csoportunkat, amin sokan csak nevtünk, viccre vettünk (ez nem egyenlő azzal, hogy hasonló dolgokat küldtünk vissza). Kivéve az egyik osztálytársunkat, aki megmutatta ezt az édesanyjának, aki személyesen fejezte ki a fiúnak a nemtetszését a dologgal kapcsolatban. A fiúnak több se kellett, néhány ismerősét fogta, és ráuszította az osztálytársamra, és fenyegető hangüzenetekkel látták el őt. Mondanom sem kell, hétfőn az igazgatóiban kötöttem ki én és az egyik osztálytársam. Olyanokat és ahhoz hasonló dolgokat mondtak el nekünk, hogy nevelőintézetbe kerülhetünk emiatt, feljelenthetnek minket, illetve több egyéb mást, amit a nyomdafesték megkímélése érdekében és a saját traumáimra való tekintettel most megtartanék. Az tette fel az i-re a pontot, amikor az iskolatársaink szülei használtak bennünket kettőnket céltáblaként, olyan dolog miatt, amit nem is mi tettünk meg. Nem mi küldtünk fenyegető hangüzeneteket az osztálytársunknak, nem mi tévesztettük össze a korhatáros oldalakat egy Messenger-csoporttal. És a legjobban ez fáj nekünk. Szerda este volt, amikor beszélgettünk egymással, hogy milyen rossz és igazságtalan a helyzet. Senki sem volt a mi oldalunkon, senki sem értett meg minket. Csak mi egymást, és azt, hogy mi látszott akkor az egyetlen kiútnak. Épp fürdés után írtam vissza neki, amikor megláttam az arctisztító krémek mellett a kosárban egy borotvát. Leültem a földre és

erősen a csuklómhoz szorítottam, és jobbra húztam azt. És mégegyszer megismételtem. És mégegyszer. És mégegyszer. És mégegyszer. És mégegyszer addig, amíg az egész alkaromat elárasztotta a seb, és mindegyikből kibuggyant egy-egy vércsepp. Így utólag nézve a dolgot, minden egyes karcolás egy-egy régi traumát jelképez, amit átéltem. Soha, de soha nem csinálnám újra ezt. Ezerszer megbántam, és ha lehetne, egy sokkal racionálisabb és ésszerűbb módszert választanék annak érdekében, hogy bebizonyítsam a saját és a barátnőm ártatlanságát, soha nem az életemet tenném emiatt kockára a saját életem, hiszen senki, és semmi nem ér annyit mint az életem, vagy bárki élete, és a középkori mentalitás szerint csak Istennek van joga elvenni azt. Ám vannak olyan pillanatok az életben, amikor azt hiszed, hogy most jön el az a pillanat, amikor elveszi, és vége mindennek, de aztán azonnal megkönnyebbülsz, de mégsem, mert nem egyedül vagy, és lehet, ő ezt máshogy érzi.

2019.június 15-én már elég meleg volt az időjárás, ezért az édesapámmal úgy döntöttünk, hogy meglátogatjuk a hozzánk közeli településen lévő minerálfürdőt. Édesanyám a házimunkája miatt úgy döntött, hogy ezúttal nem tart velünk, így ketten vettük irányba a fürdőt. De előtte volt dolgunk az Orange telefonszolgáltató irodában, ezért még mielőtt elmentünk oda, megálltunk az irodában, és egy fél óra után elindultunk a fürdő felé. Mentünk volna ki a városból, amikor a város elején lévő bankautomatától kijövő járművezető nem adott elsőbbséget nekünk, így egymásba ütköztünk, és mivel még pakolástan magam körül nem voltam bekötve, így már csak arra eszméltem fel, hogy az arcom teljes erővel az előttem ülő édesapám fej támlájába csapódik. Sírni kezdtem. Megijedtem. Apu, ugye jól vagy? Nincs semmi baj? Nincs Hencsi, csak betörtem a fejemmel az ablakot. Ő kiszállt, hogy megnézze a kárt, és egy épp arra járó civilben lévő rendőr ismerősünkkel beszéljen. Én nem tudtam abbahagyni a sírást, szinte hisztérikusba váltottam át. Majd a szomszédunk pont arra jött autóval, és hazavitt, míg apám a helyszínen maradt.

Ez a baleset olyan traumákat okozott bennem, hogy hosszú-hosszú hónapokig nagyon rettegtem a szüleimmel utazni, konkrétan amikor mentünk valahová én hátra, középre ültem, és figyeltem az utat, mintha én lennék a sofőr. Amikor édesapám egy egyenes úton elengedte a kormányt, egyből pánikolni kezdtem, és kértem őt, hogy ne vicceljen ezzel. A kanyarokban imára szorítottam a kezem, hiszen rettegtem attól, hogy újra át kell élnem azt a koppanást, azt az ütést. Sokáig nem mertem róla beszélni, pedig mindenki faggatott, hogy meséljek. De nem ment, nem voltam képes rá. Aztán egyszer csak már nem figyeltem árgus szemekkel az utat, már nem rettegtem az utazástól, elmúlt a félelmem. Egy ideig.

2023 decemberében egy pénteki nap volt amikor az apukám értem jött a városba, ahová iskolába járok. Mivel édesanyám a helyi kórházban dolgozott késő estig, ezért ő ezúttal sem tartott velünk az úton, de ez alkalommal a körülbelül 30 km-re lévő városba utaztunk, mivel a halastóba szeretnénk volna halakat venni. Elmentünk, megvettük, és elindultunk haza. Sötét volt, és hideg kint, ezért az autóban meleg. Apukám befűtött, és a nagy meleg hatására elfáradt, és sajnos éberalvás lett a vége. Egy kanyart nem vett be, és bezuhantunk egy gödörbe, ahol még egy közlekedési táblát is kiütöttünk. Itt sem lett szerencsére senkinek semmi baja, viszont ez az alkalom is hatalmas traumákkal járt, ugyanis ezután is folyton figyeltem az utat, hogy hogyan megyünk, és itt talán még jobban féltem az egyes útkanyarulatoktól, és az esetleges balesetektől, mint az előzőnél. Az előző esetben édesanyámnak még nem

volt jogosítványa, nem tudott vezetni. Itt viszont már megvolt neki, és ő nem a magabiztos sofőrök kategóriájába tartozik. Utál vezetni, és fél is, pedig szerintem szuperül vezet és ügyes. A baleset után, amikor ő vezetett, még jobban féltem, még jobban remegtem és még többször kulcsoltam imára a kezem. Egy pár hónap után ez is elmúlt, de ez sokkal meghatározóbb volt az életemben, mivel ez nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az autóiskolát ne legyen bátorságom elkezdni. Rengeteg idő és önfejlesztés kellett ahhoz, hogy ezt feldolgozzam magamban, és bátor legyek, majd el merjek indulni egy ilyen úton. Szerencsére sikerült ezt jól felfognom, és már a negyedik hetemet töltöm az iskola diákjaként. Bár volán mögött még nem ültem, de bízom benne, hogy ezzel sem lesz problémám, de az évek során megtanultam kis célokat kitűzni magam elé, és azoknak örülni. Először annak örülök, hogy egyáltalán be mertem iratkozni, az pedig a következő öröm lesz, amikor a szimulátoron jól fogok teljesíteni, de a jövő még előttem van, csak rajtam múlik, hogy hogyan alakítom. Történhetett az életben bármi, érhetett bármilyen trauma az életben, azt mindig tudtam, hogy mi lesz velem, ha a saját magam ura lehetek. Őszintén, már alig várom, hogy ezt a rengeteg álmat megvalósítsam, hiszen kemény éveknek nézünk elébe, ha ezt mindet egy nap az életemnek szeretném hívni.

Jelenleg a gimnázium második osztályát járom, és nemrég kaptuk meg azt a nemes feladatot, hogy kiválasszuk a negyedik kötelező és az esetleges ötödik érettségi tárgyunkat. A mi iskolánkban ez három tantárgyból lehetséges, matematika, biológia vagy történelem. Na már most a fentebb elhangzottak alapján szinte egyértelmű, hogy nem a matematika lesz az én tárgyam. A biológia nem lenne rossz, de túl nehéz, és csak az anatómia érdekelne, a szár és gyökérmódosulások illetve a gyűrűsférgék nem igazán. A történelmet pedig már kora általános iskolás létem óta szeretem, és szívesen tanulom, szóval nagyon szívesen választom az érettségi tárgyamnak, és mivel Magyarországra készülök, valószínűleg emelt érettségit teszek belőle. Ha már Magyarország, ha az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam-és Jogtudományi karának jogász szakára nem nyerek felvételt, mindenképpen szeretnék a magyar fővárosba költözni és ott élni a mindennapjaim, de a legfőbb cél a jogi egyetem, utána pedig a doktori cím. Ehhez a doktori címhez fűződik is egy kis történelem is, mégpedig amikor harmadikos diák voltam, és a nővérem egy rendőrségi ügybe keveredett, emlékszem, hogy az ebédlőasztalon hevert néhány papír, amit a törvényes képviselőjének kellett kitölteni, mivel még kiskorú volt. A kezembe akadt egy olyan, amin a papír a szülő kereszt- és vezetéknevét, illetve a titulását kérte. Én ekkor csillogó szemekkel édesanyámra néztem, és annyit mondtam, hogy nekem itt egyszer doktor lesz.

És, hogy miért pont a jog? Az esszém elején említettem, hogy rengeteg olyan ember van, aki nem meri kimondani a gondolatait, nézeteit. Főként olyanoknak szeretnék a támasza lenni, akik nem rendelkeznek annyira kifejlett önkifejező képességgel, vagy egyszerűen nincsenek tisztában a jogaikkal, és nem mernek felkelni a felnőttek ellen, akik eltiporják őket, vagy akiket eldobtak maguktól a szüleik, és egy árvaházba élnek a mindennapjaikat. Egy olyan szakmát szerettem volna, ami a két nagy szenvedélyemet ötvözi, és egyszerre tudok gyerekekkel, és joggal is foglalkozni. Így jutottam el a gyermekjogi képviselői szakterülethez, ami most az álommunkám jelenleg. Szeretnék, illetve fogok is egy olyan támaszt nyújtani a klienseimnek, amilyenre nekem is szükségem volt.

Minden erőmmel azon leszek, hogy a kezeim alá kerülő gyerekek a megfelelő jogi védelmet kapják, és mindig legyen valaki, aki meghallgatja őket. Sok felnőtt sajnos elfelejti, hogy a gyerekeknek is vannak alapvető emberi jogai, amiket a felnőtteknek is tiszteletben kellene tartaniuk. A történet további részéből az is kiderült, hogy tapasztaltam meg már azt, hogy milyen érzés amikor senki sem hisz és véd meg engem, és amikor én szerettem volna ezt megtenni saját magamnak, egyszerűen csak lecsitítottak, hogy ne feleseljek a felnőtteknek. Ehhez kapcsolódik az egyik talán leggyakrabban megsértett gyermekjog, mégpedig a saját vélemény megfogalmazása és meghallgatása, amit mint írtam én is tapasztaltam. Sok felnőtt csak elnyomja a gyermek gondolatait, és ha a gyerek megpróbálna kiállni az igazságtalanság ellen, egyszerűen csak elcsendesítik őket, vagy érzelmileg zsarolják azzal, hogy ne merjenek nekik feleselni, hiszen ők idősebbek, mindenképpen nekik van igazuk. Ami sajnos nem mindig igaz.

Számos olyan jog van, amit sajnos nem tartanak tiszteletben a gyerekek felé, de nem mindegyik fajul odáig, hogy ki kell emelni a gyereket az elsődleges (családi) vagy a másodlagos (iskolai) szociális környezetéből.

Ha én gyermekjogi képviselő leszek, az alá tartozó gyerekeket mindig meg fogom védeni, és kereskedni fogok róla, hogy azokat a traumákat amiket az eddigi életük során kaptak, elűzzenek és csupa jó érzésekre és emlékekre cseréljék. Anyukájuk helyett anyukájuk leszek, és mindegyikükből igyekezni fogok egy emberséges és felelősségteljes állampolgárt nevelni. Na de ne siessünk ennyire előre, kis célokban haladunk, és az egyik ilyen kis cél az, hogy én is ilyen emberséges és felelősségteljes állampolgár lehessék!

Egy ilyen nemes feladatra talán máshogyan nem is érdemes vállalkozni. Hasonló, mint a tanári pálya, hiszen ott is a gyerekeknek szenteljük az egész életünket, és az ő oktatásukra, és arra, hogy lelket öntsünk beléjük, ha az szükséges. A gyermekjogi képviselők munkája annyiban más, hogy ők részben olyan gyerekek foglalkoztatására vállalkoznak, akiket a szüleik eldobtak vagy nem foglalkoztak velük, ezáltal azt hiszik, hogy nem szeretik őket.

Én leszek az a hangja a klienseimnek, amit ők nem mernek kiadni, én leszek az, aki az életem árán is, de teljes váll- és mellszélességgel ki fogok állni mellettük, és ha kell több órán és alkalmon keresztül is védeni, és hinni az ártatlanságukban. Én leszek az, aki (mint a legtöbb ember) nem fogok tőlük elhidegülni ha börtönbe kerülnek és ezáltal megbélyegzettek lesznek, a végsőkig kitartok majd mellettük.

Természetesen, nem feledkezem meg azon ártatlan lelkekről sem, akiknek nem saját döntésük volt egészségkárosodással születniük, ezért mindenféleképpen szeretném elvégezni a gyógypedagógia szakot is, szintén az ELTÉn, a Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Karán, és szeretnék hallás-látássérültek, vagy hallássérültek és autisták gyógypedagógiájára szakosodni. Ezek a gyerekek rengeteg, de rengeteg szeretetet érdemelnek, hiszen ők is tele vannak vele. Ezek a gyerekek azok, akiktől a legtöbbet lehet tanulni, hiszen amíg egy teljesen egészséges személy miatt háborog, hogy nincs egy menő autója, amivel szelhetné az utakat, és szennyezhetné a környezetet, addig egy mozgássérült örül neki, hogy van egy kerekesszéke amivel közlekedhet, vagy, hogy van egy mankója, ami segíti őt. A gyerekek világa elég összetett, és kiszámíthatatlan. Egyik pillanatban még a majdnem felnőttkorú tinédzserek kreativitását megszegyenítő bántásokkal látják el egymást, a másik

pillanatban pedig bocsánatot kérnek azért, mert anélkül válaszoltak a kérdésemre, hogy felszólítottam volna őket. Tudom, mivel cserkészőrsvezetőként hetente foglalkozom gyerekekkel, és vezetem be őket az elengedhetetlen cserkészismeretek világába. Nagyon szeretem csinálni, illetve magát a cserkészetet is a hivatásomnak érzem, szóval ebben mindenképp tevékenykedni fogok a felnőttkoromban.

A családalapításról a véleményem nem túl népszerű. Én abba a csoportba tartozom, amelybe elég kevesen, és akik ebbe a csoportba tartoznak eléggé megbélyegeznek, és egyből azt mondják rájuk, hogy furák, nem normálisak, valami nincs rendben, mások, és a többi. Azért gondolják ezt, mert mi nem szeretnénk saját gyermeket szülni, és nem szeretnénk férjhez menni sem, hanem karriert szeretnénk, és a munkánkra szeretnénk koncentrálni. Ez nem azt jelenti, hogy befelé fordulunk és nem akarunk a világ felé nyitni, pont ez az, hogy a munkánkba fektetett energiával szeretnénk kicsit javítani a világon, azon a területen, amire az életünket áldoztuk.